

Илийчо. Както го е Господъ научилъ. Азъ бравски дългъ рѣкохъ да си изпълня: да го поканя. Пъкъ като нече – воля му! Какво друго мога да направя, бабо Красо?

Б.Краса. Тѣй ~~и~~, Илийчо.

— Азъ си отивамъ, пъкъ ти пакъ му похорти, като се върне. Ние ще го възчакаме. /Излиза./

V.

Баба Краса^а остана самичка, подпушва луличка и клати глава, като се нѣщо размисля.

Надъ куминя кукумявката проплаква.

Б.Краса. /Нездържана, става, удря съ дела^а о камината и за^аълчава/ Умразнидата му съ умразнида! Ххшъ, мари пустио! Чемери, да те прѣхванатъ! /Удря/ Ххшъ – ххшъ! Устрѣла да те устрѣли! Не сж ли още наплака.

Кукумявката млѣква.

VI.

На вратата се показва Калина съ невръстна рожба момчана. Тя е съ първото си облѣкло, което личи че е пазено. Измѣчено лице и очитѣ дълбоко хлѣтнали. ~~А~~ все още се държи.

Б.Краса. /Като се обръца, неможе да я познае/ Какво има булка?
Калина. Не ме ли познавашъ, бабо Красо!....

Б.Краса. /Като грѣмната/ Калино!... Ти ли си Калино!.... Охъ, само по гласа те познахъ.... Гледай, гледай! /Мѣчи се да я види добръ/ Недовиждамъ веки!... Немога да те позная.... Злото да те нипознай!

Калина. Познало ме то що щѣло, бабо Красо! /Като сѣда до огъня, помилва дѣтето си./ /Къмъ Дѣтето/ Гайчо мама, иди събери ~~вѣ~~ съчици за огъня.

Гайчо излиза.

VII.

Двѣтѣ сѣднали край огъня.

Б.Краса. Правъ билъ Косьо!

Калина. /Жегната/ Косьо?

Б.Краса. Видѣлъ те, като си слизала отъ Пишман^аитѣ и оставилъ стадото, да доди да ми каже.